

σίας του. Βλέπων τις τὴν εἰκόνα ταύτην ἀναμνησκέσθαι αὐτομάτως τῶν ἡρωϊκῶν περὶ Σουλίου δημοτικῶν ᾠμάτων καὶ τῶν ποιημάτων τῶν ἔθνικῶν ἡμῶν ποιητῶν. Πεποίθαμεν ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔθνικῶν ἐνδυμασιῶν ἀνταποκρινόμεθα εἰς μύχιον πόθον τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν καὶ συντελοῦμεν εἰς ἐπιρροὴν τοῦ ἔθνικοῦ αἰσθήματος καὶ καλλιέργειαν τῆς ἔθνικῆς φιλοκαλίας, ἥς παράδειγμα ἀξιωματικὸν παρέσχεν ἡ Βασιλίσσα ἡμῶν Ὁλγα κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Ὁδολέσκη

Ἀπὸ τῶν Σουλωτίδων μέχρι τῆς Ὁδολέσκης δὲν εἶνε μεγάλη ἡ ἀπόστασις. . . Ἀλλ' ὅποια ἀντιθέσεις μεταξὺ τοῦ ἀρρενωποῦ κάλλους τοῦτον καὶ τοῦ χαῖνου καὶ μολικοῦ κάλλους, τῆς ἐσκιατραφημένης νεάνιδος ἥτις κοσμεῖ τὰ ὀθωμανικὰ χαρέμια! Ἡ θεὰ τῶν δύο τούτων ἀντιπάλων, οὕτως εἰπεῖν, εἰκόνων διάφορα παράγει συναισθήματα καὶ ἐνθυμίζει ἡμέρας ἀγῶνων αἱματηρῶν, οἵτινες φεῖ! δὲν ἔληξαν ἐτι ἐκεῖ ὅπου ὤφειλον νὰ λήξωσι. . .

Πλησιόσαυρος

Τοῦ προκατακλισμαιοῦ τούτου ζῴου ὁ σκελετὸς εὐρέθη ἀπολεσθωμένος εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων ὁ πλησιόσαυρος οὗτος εἶχε μήκος 25—30 ποδῶν. Ὡς δὲ τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του, εἶχε πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν σαύραν κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο κεκαλυμμένον διὰ φολιδῶν, πρὸς τὸν ὄψιν κατὰ τὸν τραχήλον, καὶ πρὸς τὸ κῆτος κατὰ τὰ περύγια, τὰ ὅποια ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς πόδας. Ὁ πλησιόσαυρος ἔζη ἐν τῇ θαλάσῃ κολυμβῶν μετὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ χάριτος· διὰ τοῦ τραχήλου του ἐφθάνεν εἰς ἱκανὰ βάθη καὶ ἔζη, συλλαμβάνων τὰ πρὸς τροφήν του μαλάκια καὶ τοὺς ἰχθύς, καὶ τὰ ὑπεριπτάμενα πτηνὰ μετὰ ταχύτητος ἥτις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητα βέλους.

ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ Η ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ (Κοινωνικὴ εἰκὼν)

Ὁ κύριος Διαμάντης Πηγάσης ἔμπορος ἀποικιακῶν, ὅπως ἔγραφεν ἡ ἐπιγραφή τοῦ παντοπωλείου του, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὄλην ἡγωνίζετο, ἐντίμως ἐμπορευόμενος, νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν τινὰ δι' ἧς νὰ ζήσῃ ἀνέτως τὰ γηρατεῖά του.

Πράγματι κατώρθωσε τὸ ποθοῦμενον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεχώρησε τοῦ ἐμπορίου καὶ ἔζη ἐν ἀπραξίᾳ, ἐπιθυμῶν νὰ ἀναπαυθῇ μετὰ τῶσων ἐτῶν κόπους καὶ ταλαιπωρίας.

Ἀλλ' οἱμοὶ! ὁ καθιστικὸς βίος καὶ ἡ ἀπραξία ἐπετάχυναν τὸν θάνατόν του. Μετὰ δεκαοκτὰμηνον ἀδρανῆ καὶ πληκτικὸν βίον ἀπέθανε, καταλιπὼν χήραν τὴν γυναῖκά του.

Ἀπαραμύθητος καὶ θρηνολογοῦσα ἡ χήρα προσεκάλεσε γλύπτην τινὰ ἵνα παραγγεῖλῃ μνημεῖον μαρμαρί-

νον, πρὸς στολισμὸν τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτου συμβίου της καὶ εἰς μνημεῖον αἰδίου τῆς σφόδρας θλίψεως καὶ τοῦ πένθους της.

«Ἀχ! κύριέ μου, ἔλεγε πρὸς τὸν γλύπτην, συμφορὰ μου! ἔχασα τὸ διαμάντι τοῦ κόσμου, τὸ διαμάντι τῶν ἀνδρῶν, τὸ διαμάντι τῶν συζύγων! Ἀχ! Διαμάντη μου, διατί δὲν με ἐπερίμενες νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου! Τί θὰ γίνω, Διαμάντη μου, ὁλομόναχον εἰς τὸν κόσμον! Ἀχ! κύριέ μου, τί περιποικτικὸς ὅπου ἦτο ὁ μακαρίτης, τί παιγνιδίον! Ἐνα κομμάτι μάλαμα. . . Εἴκοσι ἔτη ἐζήσαμεν μαζί καὶ δὲν ἀπλώσε μίαν κὰν φορὰν τὸ χεράκι τοῦ ἐπάνω μου νὰ με κτυπήσῃ. . .»

Ὁ γλύπτης συγκεκινημένος λέγει τότε πρὸς τὴν ἀπαραμύθητον χήραν:

«Μὰ, κυρία μου, εἰς τοιοῦτον ἄνδρα πρέπει μίᾳ πυράμει. . . ἀξίας τοῦλάχιστον πεντακοσίων λιρῶν.

— Ἀπαγε! ἀναφωνεῖ ἡ χήρα, νὰ τον σκάσωμεν τὸν ἄνθρωπον με τὸσον ὄγκον, ἐν ᾧ ὅταν ἔζη ποτὲ του δὲν ἠθέλε νὰ φορέσῃ λαιμοδέτην, τὸσον πολὺ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἠθέλε πάντοτε ἀέρα. . .

— Τότε λοιπὸν κατασκευάζομεν μικρὸν μαρμαρίνον ναῖσκον, ἴσα ἴσα εἶνε καὶ τοῦ συρμοῦ, καὶ ἡ ἀξία του δὲν εἶνε μεγάλη, μόνον τρισχίλια δραχμαί. . .

— Νὰ τον κλείσωμε πάλιν μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μου στενοχωρῇται. . .

— Τότε μὰς μένη νὰ περιφράξωμεν τὸν τάφον με σιδηρὰς κιγκλίδας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ νὰ στήσωμεν τὸ μάρμαρον ὀρθιον. . . εἶνε χαριέστατον, δὲν ἔρχεται βαρὺ καὶ ἔχει μόνον χιλίας δραχμάς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δέκα στίχων τοῦ ἐπιθυμίου.

— Οἱ στίχοι εἶνε περιττοί, ἐπιθυμῶ μᾶλλον νὰ χαράξω ταύτην τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς καρδίας μου:

! ΤΗ ΠΡΟΣΦΙΛΕΙ ΜΝΗΜΗ!
! ΤΟΥ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΣΥΜΒΙΟΥ ΜΟΥ!
! ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΠΗΓΑΣΗ!
!!!!

! ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ !

— Ναί, κύριέ μου, τὴν σπαρακτικὴν ταύτην κραυγὴν τῆς καρδίας μου θὰ χαράξετε ἐπὶ ἀπλῆς μαρμαρίνης στήλης. . .

— Πρὸς τὸ κάτω ὅμως μέρος τῆς στήλης θὰ μείνῃ ὀλίγον μάρμαρον κενόν· λοιπὸν νομίζω ὅτι ἐκεῖ δύναμεθα νὰ σκαλίσωμεν ἀμμόμετρον κατὰ τὸ ἥμισυ γεμᾶτον, ὡς σύμβολον τοῦ ταχέως παρερχομένου χρόνου.

— Θὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐ-

τὸ εἰς τὰς χιλίας δραχμάς;

— Μάλιστα, κυρία. . . ἢ τὸ ἀμμόμετρον ἢ ὁ τι ὅποτε ἄλλο σύμβολον κατ' ἐκλογὴν σας.

— Τότε λοιπὸν ἄς λείπῃ τὸ ἀμμόμετρον. Προτιμῶ νὰ σκαλίστε τὸν μακαρίτην τὸν ἄνδρα μου, ὅπως εἶνε εἰς τοὺς ἀρχαίους τάφους.

— Ἀξιόλογα θὰ σας σκαλίσωμεν τὴν κατατομὴν τοῦ ἀνάγλυφον.

— Τὴν κατατομὴν του· ἀλλὰ τότε θὰ μου στεροήσετε ἓνα ποδάρι καὶ ἓνα χέρι. Ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι, ἀφ' οὗ δίδω χιλίας δραχμάς, διακαίνομαι νὰ ἔχω τὸν ἄνδρα μου σφόν καὶ ἀκέραιον.

— Ναί, κυρία μου, ἀλλὰ τὸ κάμνω τοῦτο διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ κίνησις εὐκολώτερον.

— Ἡ κίνησις; Τί λέγετε; μήπως νομίζετε ὅτι θὰ πνιθῇ ὁ μακαρίτης; Ἀς εἶνε ἀκίνητος, ἀλλὰ ἄς εἶνε ἀκέραιος· αὐτὸ θέλω ἐγώ.

— Λοιπὸν τὸν κάμνω κατὰ μέτωπον.

Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους τάφους οἱ νεκροὶ εἶνε ἀνυπόδυτοι· σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ του βάλετε ὑποδήματα, διότι δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι ἔκαμα οἰκονομίαν καὶ ἀφῆκα τὸν ἄνδρα μου ξυπόλυτον.

— Θὰ του φορέσω σάνδαλα, δὴλα δὴ ἓνα πάτον μόνον δεμένον διὰ λωρίων.

— Ὅχι δά, πολὺ πρόστυχον θὰ εἶνε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν καὶ νὰ του φορέσωμεν μεγάλα ὑποδήματα.

— Καὶ διατί τάχα;

— Διότι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐφόρουν ὑποδήματα.

— Μὰ τότε, κύριέ μου, οἱ ἀρχαῖοι θὰ ἦσαν ἐξάπαντος ἀξιολύπητοι, ἐὰν μάλιστα ἦσαν κάτοικοι χώρας πετρώδους καὶ δυσβάτου. . . Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε;

— Πῶς νὰ εἰμπορέσω νὰ ἀποφύγωμεν τὰ σάνδαλα. . . Φερ' εἰπεῖν ἂν τον παραστήσω νὰ περιπατῇ ἐντὸς ἀγροῦ ὅπου φύονται χόρτα ὑψηλά.

— Ὅχι, δὲν μ' ἀρέσει.

— Τότε νὰ τον παραστήσω νὰ πατῇ ἐντὸς ποταμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν μ' ἀρέσει.

— Ἐγὼ λέγω, κυρία, νὰ τον παραστήσω ἐντελῶς ἀνυπόδητον, διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Ὅχι, ὄχι! διότι μετὰ τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἐφόρουν οἱ ἀρχαῖοι θὰ φαίνεται ὅτι ἐτελείωσε τὸ λουτρόν του.

— Μὰ δὲν εἰμποροῦμεν, κυρία μου, νὰ τον παραστήσωμεν ὡς ἀξίωματικὸν ἐθνοφυλακῆς;

Τὸ διήγημα ἡμῶν ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤκμαζεν ἔτι ἡ Ἐθνοφυλακὴ, ἥτις ἔπειτα, δυστυχῶς, κατηργήθη διὰ τὴν βαθυμίαν τῶν τε ἀρχομένων καὶ τῶν ἀρχόντων.

— Ὅπως θέλετε, κύριέ μου, παραστήσατέ τον, ἀλλὰ ὄχι ποτὲ ἐνδεόμενον τὰ ἐνδύματά της ἐποχῆς.

— Τότε λοιπὸν ἄς πον παραστήσωμεν ὁλόγυμνον, τὴν στιγμὴν δὴθεν καθ' ἣν ἐτοιμάζεται νὰ ἐνδύθῃ. Θὰ εἶνε γυμνὸς καὶ θὰ κρατῇ ἓνα δέμα ὅπου θὰ εἶνε τὰ ἐνδύματά του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὐδεὶς θὰ εἰξεύρει τὰ ἐνδύματα μέλλει νὰ φορέσῃ. Λοιπὸν, κυρία, ἀπεφασίσθη θὰ τον παραστήσω ὁλόγυμνον.

— Ἀ! ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ χήρα μετὰ τρόπου αἰδύμονος.

— Μά μου φαίνεται, κυρία, πολὺ δύσκολος ἡ πρότασίς σας. Τὸν θέλετε χωρὶς ἐνδύματα, ἀλλὰ δὲν τον θέλετε καὶ γυμνόν. . . Ἐκτὸς πλέον ἂν τον παραστήσω ἐντὸς δικτύου. . .

— Τότε ἄς λείπῃ καλλίτερα, ἄς μὴ σκαλισθῇ τίποτε.

— Νά σας εἰπῶ, κυρία, ἐγὼ προτιμῶ νὰ παραστήσωμεν κάτι τι ἀλληγορικόν. Παραδείγματος χάριν δρέπανον καὶ πλησίον τοῦ δρεπάνου στᾶχος κομμένους παριστᾷ ἀλληγορικῶς ὅτι ὁ Χρόνος ἐθέρισεν ὑπαρξίν ἀνθρωπίνην. . . Εἶνε μικρὰ ἡ παράστασις ἀλλὰ συγκινητικὴ καὶ ἔχει καλαιοιθησίαν.

— Εἶνε πολὺ ἀπλῆ.

— Τότε λοιπὸν ἄς παραστήσωμεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου νὰ θρῆνῃ περικυκλωμένον ὑπὸ τῶν ἀρετῶν τοῦ μακαρίτου, αἱ ὁποῖαι νὰ τὸ παρηγοροῦν καὶ νὰ του δεικνύουν διὰ τοῦ δακτύλου των τὸν οὐρανόν. Καὶ βεβαίως εἶχεν ἀρετὰς ὁ μακαρίτης κύριος Πηγάσης. . .

— Ἀχ! ὁ Διαμάντης μου, τὰς εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετάς, ὅλας! . .

— Τότε λοιπὸν θὰ γίνῃ σύμπλεγμα λαμπρότατον.

— Καὶ ἡ δαπάνη;

— Ὅπως εἶπομεν, κυρία μου, μόνον θὰ γίνῃ μικρὰ προσθήκη εἰκοσι δραχμῶν δι' ἐκάστην ἀρετὴν. Ποῖος λογαριάζει δαπάνας, κυρία μου, ὅταν πρόκειται περὶ ἀγαπητοῦ συζύγου. . . Ἀπαράλλακτον μνημεῖον ἕκαμα καὶ τῆς κυρίας Τουρνίση. . . ἡ κυρία αὕτη δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐλθῇ εἰς δευτέρον γάμον κατ' οὐδένα λόγον. . . ἀλλὰ καὶ τὸ σύμπλεγμα τοῦ τάφου εἶνε τὸσον εὐγλωττον, ὥστε οὐδεὶς κύριος ἐτόλμισε νὰ τὴν ζητήσῃ ἕως τώρα. . .

— Ἀ! . .

— Καὶ ἡ κυρία Τουρνίση μοῦ ἐπλήρωσεν εἰκοσι δραχμὰς τὴν ἀρε-

τήν. . . Λοιπὸν ἐπὶ τὸ προκείμενον, κυρία μου. Ἐχομεν, εἶπομεν, τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου καὶ πλησίον θὰ θέσωμεν τὴν Εὐθύτητα. . .

— ὦ! ὁ μακαρίτης ἦτο ἄνθρωπος εὐθύς καὶ ἐντιμότερος, ἀλλὰ ὡς ἔμπορος, ὅφειλε νὰ εἶνε τοιοῦτος. Ἄς τὰς οἰκονομήσωμεν τὰς εἰκοσι δραχμὰς αὐτῆς τῆς ἀρετῆς.

— Ὅπως θέλετε, κυρία μου. Τότε ἄς βάλωμεν τὴν Πραότητα καὶ τὴν Ἀγαθότητα.

— Μάλιστα ἦτο πρῶτος καὶ καλῆς ψυχῆς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης. . . ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ μόνον. . . καὶ ἀπὸ φόβου. . . Οἱ ὑπηρέται του ὅμως πάντοτε παρεπονοῦντο διὰ τὴν παραφοράν του καὶ τὸν βάνανσον καὶ κτηνώδη τρόπον του. Ἄς ἀφαιρέσωμεν τὰς εἰκοσι δραχμὰς τῆς πρᾶ-
τητος.

— Καὶ ἀντ' αὐτῆς νὰ θέσωμεν τὴν Συζυγικὴν Πίστιν.

— ὦ! ἀποστρέφουμαι πολὺ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν. . . ἀλλ' ὅμως ἐγὼ τὸ εἰξεύρω, κύριέ μου, ἡ ναγκαζόμεν νὰ ἀλλάξω μαγειρίσαν εἰκοσι δύο φοράς τὸν μῆνα. Ἐπρεπε νὰ εἶμαι ἐγὼ, διὰ νὰ ὑποφέρω τὰς ἀταξίας του καὶ τοῦτο διότι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη μου ἦτο ὑπερβολικὴ.

— Ἐγὼ τὸν ἐνόμιζον τὸν μακαρίτην ἄνθρωπον ὄχι τόσον ζωνρόν.

— Ἀ! κύριέ μου, ἦτο ἄνθρωπος κρυφός. Περιστὸν ἐπίσης εἶνε νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, διότι, ἂν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον νὰ εἰξεύρε νὰ ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους ἦτο ὁ μακαρίτης. Καὶ τὴν οἰκονομίαν εἰμποροῦμεν νὰ παραλείψωμεν, διότι ἦτο πολὺ ἀσώτος.

— Πιθανὸν ὅμως αἱ δαπάναι του νὰ εἶχον ἄλλο ἐλατήριο, κυρία μου, διότι ὁ μακαρίτης ἐφημίζετο ὡς ἄνθρωπος ἐλεήμων.

— Αὐτός! ἐλεήμων! Εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς πλατείας πρὸς τὸ θεαθῆναι ἔκαμνε κάποτε ἐλεημοσύνας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι. Ὡστε ἄς λείπῃ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη.

— Ὡστε λοιπὸν τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου θὰ μείνῃ ὁλομόναχον!

— Μὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριέ μου, ἡ κυρία Τουρνίση δὲν εἰξεύρω πῶς σκέπτεται, οὐδὲ θέλω νὰ τὸ εἰξεύρω. Ἐὰν αὕτη ἔχῃ ἀπόφασιν νὰ χαρῇ τὴν χηρείαν της, δὴλα δὴ νὰ ἀποθάνῃ χήρα, ἐγὼ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ τὴν μνηθῶ. . . Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάμω ἐπίδειξιν τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους μου. . . Περὶ δευτέρου γάμου δὲν πρόκειται, κύριε, Θεὸς φυλάξοι! Ἀλλὰ πάλιν ὅμως δὲν θέλω καὶ νὰ κηρύττῃ ψευδῶς τὸ μάρμαρον ὅτι δευτέρος σύζυγος εἶνε πράγμα ἀ-

δύνατον. Σᾶς ἐπαναλέγω ὅτι οὐδὲ σκέπτομαι κἂν περὶ δευτέρου γάμου, καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὰ λέγω ἐπιτηδες.

— Ἄς εἶνε λοιπὸν! Μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἐμπορίου.

— Τὸ σκέπτομαι καὶ αὐτὸ φόβοῦμαι μήπως φανῶ ὅτι προτιμῶ τὸ Ἐμπόριον καὶ περιφρονῶ τὰς Τέχνας.

— Ἐχει καλῶς, κυρία μου. Ἄς λείψῃ καὶ τοῦτο. Τώρα μένει τὸ ἐπιτύμβιον. . . ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ τῆς καρδίας σας, ὅπως τὴν ὠνομάσατε. Θὰ χαραχθῇ ἡ ἡλικία τοῦ μακαρίτου.

— Τί θέλομεν νὰ κηρύττωμεν ὅτι Πηγάσης ἀπέθανε ἐξήντα ἐπτὰ ἐτῶν;

— Νομίζω, κυρία, ὅτι διὰ νὰ μὴ μείνῃ γυμνὸν τὸ μάρμαρον, πρέπει νὰ καταφύγωμεν πάλιν εἰς μίαν μικρὰν ἀλληγορικὴν παράστασιν, εἰς τὸ δρέπανον καὶ τὸν θερισμὸν στάχυν.

— Καὶ πόσον ὑψηλὰ θὰ τον θερίσετε τὸν στάχυν.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ μακαρίτου, εἰμποροῦμεν νὰ τὸν θερίσωμεν κάτω εἰς τὴν ῥίζαν.

— Ὅχι δά, κύριέ μου! Ὅλοι θὰ ἐρωτοῦν καὶ τί ἡλικίαν θὰ ἔχῃ ἡ χήρα, ἀφ' οὗ ὁ μακαρίτης ἦτο ἡλικίας;

— Ἄς τον θερίσωμεν εἰς τὸ μέσον.

— Ὅχι δά πάλιν εἰς τὸ μέσον.

— Ὀλίγον παρακάτω;

— Ὅχι! ὀλίγον παραπάνω.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, κυρία μου. Δρέπανον, στάχυν, καὶ ὀλίγον ὑψηλότερα ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ τῆς καρδίας σας. Σᾶς προτείνω μάλιστα, ἂν θέλετε, ἡ ἄλλη ἐπιγραφή νὰ γίνῃ χρυσή, ὥστε νὰ προσελκύουν τὸ βλέμμα τοῦ διαβάτου.

— Τῷ ὄντι θὰ προσελκύουν τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν;

— Βεβαίωτα, κυρία μου. Τὸ «ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ» ἐκφράζει τὴν αὐτὴν ἐννοίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἀβρότερον τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἀλληγορία τῆς κυρίας Τουρνίση. Ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ τῆς καρδίας σας δὲν ἀποδιώκει φανερά καὶ ἀποτόμως τὸν δευτέρον σύζυγον, ἐνῶ ἡ ἀλληγορία τῆς κυρίας Τουρνίση φωνάζει καὶ κηρύττει ὅτι ἡ χήρα οὐδεμίαν παρηγορίαν ἐλπίζει ἐπὶ τῆς γῆς πλέον.

— Ἐτσι ἔ;

— Ἐχετε τί νὰ με διατάξετε;

— Σταθῆτε, παρακαλῶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ «περίμενέ με» δὲν ἐκφράζει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐγὼ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. . . Ὁ προσφιλέστατός μου Διαμάντης τόσα βάσανα ὑπέφερε καθ' ὅλον του τὸν βίον, ὥστε ἤθελα τοῦτο κυρίως νὰ ἐκφράσω ὅτι δὴλα δὴ ὁ θάνατος ἦτο ἡ σωτηρία του. Λοιπὸν ἀντὶ τοῦ «περίμενέ με» νὰ χαράξετε, ὡς ἀπὸ μέρους του λεγομένην, τὴν λέξιν: